

PETRACHTACE 2017

Anglie

Při brutálním vedru jsme s Anglány vyšli na výlet. Vše začalo návštěvou rabštejnského, velmi brutálního obchůdku, v němž se nakoupily pochoutky nejrůznějších barev a chutí. Již od tábora nám byli v patách Germáni. Po cestě k rozhledně Báře se pár Anglánů přimíchalo ke Germánům. My se však v pořádku vešli u rozcestí k Báře. Pod Bárrou jsme se rozplácli na karimatky a řešili divadlo. Když se Žabka s Mášou snažily vymýšlet tuto zprávu o dění na výletě, rušil je Šimpo svým neustálým kecáním a nekonečnými záchvaty smíchu. Holky se neudržely a smály se s ním, když jim došlo, že okřikování, ať se Šimpo uklidní, je naprosto zbytečné. Nejhorší byly jeho brýle. Jsou obrovský a oranžový. Prej mu je věnovala minulý rok jeho milovaná Miš. Sedma vraždila opravdu krutě mravence, zatímco Mat vylezl na Bárrou hrajíc si na fotografa. Pat si lehl na záda na lavičku. V klídku spal po náročném výkonu při pomáhání vymýšlení divadla. Když Šimpo dělal akrobatické kousky, Vitalinea se zvedla. Takže se najednou probrali ostatní členi týmu a začalo nacvičování. Každý si rychle svou roli osvojil, ale na Šimpa nikdo asi neměl. Až se mu z toho nadšení začala motat hlava, tak si dal pauzičku. Už zbývalo dodělat jen závěr. Ale dali jsme si čůrací přestávku. Hafík ji využil na to, aby si pochutnal na broskvi v rohlíku, a někteří na ochutnávku místních nanuků. Přitom, co měli Pat, Mat a Sedma nostalgickou chvíli a děti skákaly přes příkop, přišla Vitalinea. Řekla nám, že musíme jít dodělat konec divadla.

Polsko

14:14 byl ten čas,
kdy tábořiště opustil
poslední polský hlas
a Komár se rozloučil.

Vzali jsme si jídlo,
aby nebyl hlad,
všechno se ale nesnědlo,
však Ládi nemuseli jsme se bát.

Jdeme Lhotou, „Co to je!?,“
to jen u Coopu Anglie.
Žalka volá, ať tam jdeme,
prý ať hladem nepojdeme.

Error volá „ne ne ne,
bez Coopu to zvládneme.“
Pokračujem lesní cestou,
nevolíme cestu žlutou.

Po modré jdeme dnes správně,
drželi se na levé straně,
šli pak stále rovně,
dorazili až k posilovně.

Zatímco Haše dřímá,
oddíl řádně nacvičoval.

Vrátili jsme se pak zpátky,
vrhli se hned na nanuky.

Francie

Kolem druhé hodiny odpolední, jsme vyrazily na známou cestu směrem k Rabštejnku. Goryla hnal kupředu, jako kdyby ho hnal ten nejuživější medvěd z okolí. Nakonec jsme se usadili U mostu přes řeku Fltavu poblíž hradu Rabštejnek, na který jsme později vystoupali. Nejdříve jsme si rozdělili role, po kterých pomalu vznikal budoucí scénář k našemu divadlu. Do tábora jsme se odebrali dříve, než bylo potřeba, neboť nám šlo skládání scének jako po másle. A měli jsme brzy hotovo. Až na to máslo, které jsme neměli. Po cestě zpět, se dívčí část oddílu rozhodla, že začne zpívat. A tak nám cesta uběhla rychleji, než cesta tam. Všichni jsme se vrátily v pořádku a už teď se těšíme na blížící se divadelní festival. S pozdravem

3.oddíl – Francie

Germáni

Kdysi dávno, myslím, že to bylo dnes odpoledne, jsme se vydali na strašně dalekou cestu, která byla dlouhá asi jenom 2 km. Šli jsme pustinou plnou sucha a hladomoru, a kdo by to čekal? Byl tam Coop s klimoškou. Díky bohu, klimatizace! Potkali jsme tam naše sousedy anglány. Spolu s nimi jsme také vykoupili celý obchod. Coop se nám za to pomstil prasklou lahví fanty pro Vlka. Konečně jsme po vyčerpávající cestě došli ke kopci směrem na Báru. Naše malé děti umíraly únavou z té deseti minutové cesty, tak se polovina oddílu obětovala a nechala je, aby se nám pověsily na záda. Kecal moc kecal, a proto, aby nekecal, a dělal něco užitečného, tak nesl batohy. Konečně mlčel. Po pěti minutách jsme konečně ztroskotali v cíli, a jelikož měla Čaký hlad, rozbalila sušenku. Překvapivě roztekla, a tak následovala minuta smutku, při písničky Say something. Prey for RIP sušenka. Když minuta skončila, snažili jsme se vymyslet divadlo. Většinou jediná, kdo byl při smyslech, byla Čaký. A Morče. Asi po hodině a půl, po umírání našich mozkových buněk, které většinou z nás chybí z náhlé soustředěnosti, jsme divadlo dokončili. Morče vyhecoval Srnu, aby olízl sůl z krmelce. „Olíznou ji, když ji olízneš první ty“, říkal Srna. A tak se oba vydali k blízkému krmelci, odkud se za chvíli vrátili se znechucenými obličejí. Překvapivě. Oba sůl olízli. Měli jsme ještě čas, proto jsme dělali krávovinu, a dokonce i Srnovinu. Pár lidí lezlo odpadní trubkou, povídali jsme si a vymýšleli, jak budeme tohle celé vyprávět. (Jak jinak?). Cestou zpět jsme zase brali děcka na záda, a Kecal batohy, dokud se Čaký nesmílovala a nedonutila nás vzít si své batohy. To však nebylo vše, objevili jsme úžasnou věc... Strom na kterém rostou barevné šišky. A abyste si nemysleli, že na něčem jedem (zase), tak jsme vám přinesli tu jednu ukázat. Několik jedinců spekulovalo o tom, jestli to neolízl unicorn. #šiška. Tu dlouhou cestu trvající asi 30 minut jsme ukončili vstupem do tábora, a sepsání těchto našich myšlenek. Tento den byl super. Nejlepší byl Coop s klimoškou. Díky ti Čechu za klimošku. The end.